

JOURNAL OF SOCIAL AND HUMANITIES SCIENCES RESEARCH

2017

Vol:4 / Issue:10

pp.253-259

Economics and Administration, Tourism and Tourism Management, History, Culture, Religion, Psychology, Sociology, Fine Arts, Engineering, Architecture, Language, Literature, Educational Sciences, Pedagogy & Other Disciplines

Article Arrival Date (Makale Geliş Tarihi) 11/08/2017

The Published Rel. Date (Makale Yayın Kabul Tarihi) 02/09/2017

The Published Date (Yayınlanma Tarihi 13.09.2017)

GÖRSEL BELLEK

VİSUAL MEMORY

Yrd.Doç. Derviş ERGÜN

Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Bodrum Güzel Sanatlar Fakültesi, Heykel Bölümü,
Muğla/Türkiye

ÖZET

Algı-verisinin akıl tarafından deneyimlenmesiyle oluşan resmin, bellekte cisimleştiği görüntüsü, görsel belleğin tarifini oluşturur. Optik algılamayla anlaşılan algı-verisinin ipuçları veya görüntü resmi, aklın onayı ile görsel bellekte stoklanmış olarak kaydedilir. Her algı-verisi, bellekte kayıtlı görüntü içermeyebilir. İmgenin görüntülü ya da görüntüsüz stoklanmış kaydı, ihtiyaç dahilinde kullanılacak düşüncede yeniden biçimlenmiş olarak aklın önüne gelir. Burada algıda seçiciliği etkileyen görselliğin veya nesnenin biçim, ölçü, kütle hacim vb. özellikleri akıl tarafından daha kolay deneyimlenmesi ve onu hazır olarak algılanmasıdır. Bu nedenle görsel algı verisi, metalaşan kültür ortamında ihtiyaç duyulan en önemli kullanım aracıdır. Ayrıca nesnenin imge özelliğini kavramaya çalışmadan görüntünün aklın duvarına yapışması yeterlidir. Neo-Liberal postmodern kültür politikaları, görsel algı üzerinden toplumları etkilemek ve dönüştürmek üzere, algı verisi üzerinden manipülasyon yaparak, serbest piyasa ekonomisine yeni postmodern tüketici kültürü oluşturmak için yoğun çaba içindedir. Görsellik üzerinden kışkırtılan bireyin seçim yapmaya zorlanması veya öykünmenin sağlanması, algı verisi üzerinden yürütülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Görsel bellek, Algı verisi, Postmodernizm, Görsel algı

ABSTRACT

Visual memory can be defined as the image related to the materialisation of picture in memory which is formed by experiencing the data of perception thanks to the mind. The clues or visual image of perceptual data recognised by optical perception are recorded by piling them up in visual memory via approval of mind. Not all perceptual data may include recorded image in memory. The stocked record of the visual or non-visual image comes in front of mind as a restructured form in mind to be used when needed. Here, it is important to experience easily and perceive readily the visual quality affecting perceptual selectivity or the features of the object such as; form, size, mass and volume through mind. Therefore, visual perceptual data is one of the most important tool which is necessary in the commodified cultural environment. Also, it is enough for the image to stick on the wall of mind without comprehending the imaginary characteristic of the object. Neo-Liberal postmodern cultural politics are trying hard to establish a new postmodern consumer culture for free market economy by manipulating on perceptual data to affect and transform the communities thanks to visual perception. Moreover, forcing the provoked individual to make a choice or imitation by visuality has been carried out by using perceptual data.

Keywords: Visual memory, Data of perception Postmodernism, Visual perception

1. GÖRSEL BELLEK

Algılama sonucu elde edilen bilginin görsel tarifi, aklın idrak ettiği ya da ikna olduğu gerçeğin bilgisi dahilinde, zihinde görüntü olarak tekrar canlanmasıdır. Tanıdık nesnelerin algılanması, gözlemcinin zihninde barındırdığı ölçü ve kurallara bağlı imgelere dayalıdır ve onlarla ayrılmaz bir ilişki içindedir. Gerçeğin görsel şekli çıplak görmeye sınırlı olabileceği gibi, örtük bir anlatımı saklı tutan bir görmeyi de gerektirebilir. Ancak bir algı iki koşulun yerine getirilmesiyle tasniflenir. Algı-verisi, nesneyi açık bir şekilde tanımlamalı ve bellekteki imgesini yeterince andırmalıdır. Bu koşullar yerine getirildiği takdirde bir otomobil görmek, onu bir otomobili görmekle eş anlamlı olur (Arnheim, 2015:110). Optik algılamayla anlaşılan algı-verisinin ipuçları veya görüntü resmi, aklın onayı ile görsel bellekte stoklanmış olarak istiflenir. Görsel belleğin özelliği görüntü kaydının olmasıdır. Her

algı-verisinin akılda kayıtlı onayı görüntü içermeyebilir. “Ben sizi bir yerden tanıyorum” dediğimiz kimsenin, görsel bellekte kayıtlı olan görüntüsünü geri çağırıyoruz aslında. Belki ismini de biliyorduk ancak kayıt silinmiş olma olasılığı muhtemel olduğundan geri çağırıyoruz.

Düşünmeden koparılan algının, akıl yürütme gücünü büyük ölçüde perdelediğinden, edinilen her imgeye ulaşmak kolay değildir. Bilinç denilen, imgeyi geri çağırma motoru bazen görevini tam yapamayabilir veya imge yüklü düşünceyi üretmede aciz kalabilir. “Bilinçli insan” dediğimiz insanın; imgelerin çok yönlü özelliğini ve onların hareket kabiliyetini vb. pozisyonları sevk ve idare edebilen kişiler olduğunu biliyoruz. Bazen tahsili olmayan ancak belli bir bilinç düzeyine sahip olan kişiler bizi şaşırtır. Onlar imgelerle iyi geçinen ve onları iyi koruyan zamanı gelince onlardan yararlanan kişiler olduğudur. Dış dünyanın görünür, algılanır değerinden yola çıkarak bir tanımlamaya yönelmek ki bu çoğu zaman yanıltıcı olabilir. Suya daldırılmış bir sopa kırılmış gibi ya da tren yolu bir noktaya doğru ilerliyor algısı gözün doğru olarak gördüğü bir yanılsamadır. Aynı şekilde akılsal kavrayışta düşüncenin kavramsallaştırdığı noktada görülen simülasyonlar da aynı şeydir. Akıl tanımladığı şeyin cisimleşmiş hali, fiziksel dünyadan yola çıkılarak tamamlanmış algısal değer, duyular ötesinde deneyim dışı kabul edilen görüntüsüdür. Ancak düşüncede soyut olarak varlık gösterir.

“Gözünü hakikate dikmek”ten bahsederken, gözün hakikat cismine bakması söz konusu olamayacağından akıl görmesi tarif edilmektedir. Burada Platon’dan yola çıkarak sıradan algının güvensizliğine vurgu yaparak, duyuların yanlış çeviriminden söz etmeyeceğiz. Platon’a göre; mantıksal farklılaşmalar ağacı, tür düzeyde sona erer. Duyusal imgeler, gerçeklik sisteminin dışında kalan soluk yansımalarıdır. “Duyulardan fayda sağlamak için görünür biçimleri kullanan ve onlar hakkında akıl yürüten matematikçileri örnek almak gerekir” demektedir. Aslında bilimsel soyutlamanın temelini atılmaya başlandığı akılsal yürütmeler olarak kabul edilen bu düşünceler Aristo tarafından “tözün tekil nesnelere başka bir yerde bulunmadığını” kabul eden ilk düşünürdür (Arnheim, 2015:24). Akıl yürütme ile algılama arasında ikili karşıtlık ilkesinin, bilmek, toplamak ve depolamak işlemlerin tamamlanmasına vesile olan araçlar olarak görmek gerekir.

Resim:1. “Ümran” isimli Suriye’li çocuk (Ergün, 2016: Haberler Com.Görsel Basından alıntı).

Böylece algının neredeyse her edimi, verili bir fenomenin görsel bir kavram altına yerleştirilmesini gerektirir, bu durum düşünme açısından çok tipik olan bir işlemdir (Arnheim, 2015:109). Siyasi erk, insan zafiyetinin bu özelliğinden faydalanmak için görsel algının nesnesi üzerinden politika üretir. Ötekileştirilen nesnelere üzerinden algı verisi olarak hazırlanan olaylar, düşüncenin istikametini belirlemede etkin rol oynayan seçici tamamlama onayıdır. Suriye’de yapılan uluslararası paylaşım savaşında öne çıkartılan bir figür algısı, savaşın korkunç yüzünü başka tarafa çekmeyi başarabilmektedir. Küçük Ümran’ın ambulans koltuğunda korkudan donmuş görseli, tüm dünyaya Suriye’de bir savaş olduğunu hatırlatır. Görsel belleğin, medyanın etkin haberleşme ağında yaratılan algıyla harekete geçmesi, algı-verisinin nasıl ve ne zaman devreye sokulması açısından önemlidir. Çünkü algılanan eksiksiz olarak kabul edilir. Savaşın korkunç iç yüzünü kimse anlamak ve bilmek konusunda ne olup bittiğiyle kimse ilgilenmez. Algı verisine iliştirilen tanık notunda yazılı olanla ikna olmak yeterli sayılır.

Görsel bilgi ve doğru bir yöneliş algılamayı kolaylaştıracağı gibi tersi bir durum da söz konusudur. Muğlak ya da uygunsuz görsel kavramların, algıyı geciktireceği veya engel olacağı gerçeği ortaya çıkar. Duyguların algı-verileriyle uzun uzadıya bir ilişki kurduğu söylenemez. Duyguların çabuk yorulduğu ve usandığı sonuçta bir doygunluk noktasına ulaştığı bilinir. Bu sadece alt duyuları ilgilendiren dokunma, koku veya tat alma değil, üst duyular; görme işitme için de geçerlidir... Kısaca; diğer bütün duygular gibi, estetik duygumuzun da kendi geriliminin devamlılığı ve şiddetinin normal sınırları olduğu, bu iki anlamda onun doyumsuz veya sınırsız olarak nitelendirilemeyeceği gerçeğinden kuşulanmanın olanağı yoktur (Çernişevskiy, 2012:59). Duyuların doygunluk süreci ve buna bağlı değişkenlik gösteren algıda seçicilik, tek bir formül üzerinden değerlendirilmeyecek kadar kategorik özellik taşır. Algı nesnelere, mutlaka katı değildir; hareket ederler, eğilirler, bükülürler, dönerler, şişerler, büzülürler, aydınlanırlar ya da renklerini değiştirirler (Arnheim, 2015:69).

Burada algı-verisinin görsel bellekte genişleyerek kategorik istiflenmesi ve bu kategoriler arasındaki farklılıkların takibinin yapılmasıyla algının sürekliliği sağlanır. Duygu takibi; algı hareketliliği karşısında kavramlar arasındaki bağlantıları takip etmeyi belli bir süre sonra yorulup bırakabiliyor ya da başka bir bağlantının peşine takılıp başka bir kavramın oluşumuna geçebiliyor. Modanın cisimleştirdiği kategorik estetik ürünler, duyguların önüne algı-verisi olarak gelme gayreti bu çerçevede ele alınır. Sonraki aşama görsel bellek üzerinde veri çalışması ve ekonomik araçsal özelliklerdir. Alış veri ortamının hazırlanması, hayali rekabet ortamı yaratılarak bireyin duyguları üzerinde yapılan manipülasyonlar, duyguların iştahını kabartmak şeklinde hayata geçirilir. Algı-verisinin estetik özellikleri, algılamayı kolaylaştırmaktan öte kendisini bir ihtiyaç olarak sunar. Estetik duyumsama şartları oluştuğunda algılama, arzu olarak o nesneye yönelir, ancak doyum sağladığında hoşluk duygusu hissedilir. Algılamayla sağlanan duygu doyumunu, nesnenin cisim özelliğini tarif eder. Tatmin vaadi ve umudu, tatmin edileceği vaat edilen ihtiyaçtan önce gelir ve her zaman mevcut ihtiyaçtan daha yoğun ve çekici olacaktır. Tüketim toplumu kültürel olarak öğrenmeyle değil, ekseriyetle unutmaya ilgilidir. İstemek ve beklemek birbirinden koparıldığında daha kışkırtıcı olabilir ve arzu nesnelere fiziksel özelliğine bakılmaz (Bauman, 2016:94).

Bireyi asıl ilgilendiren metanın estetik tüketim özelliği değil, metanın estetik aktarımında yarattığı ruhsal rekabettir. Tüketim nesnesinin sahip olma duygusuyla yok olan cazibesi ancak rekabet ortamında ona sağladığı üstünlük duygusuyla kalıcı olabilir. Bu nedenle duyguların ipi kimin elinde ise duyguları idare etmek o kadar kolay olacak demektir. Estetik güzeli aramak daha üst bir duygulanımla özerk bir içsellik gerektirir. Bu nedenle meta estetiği, sanat dilinde sunulmaya çalışılır. Bu durum ikincil bir durumdur tüketilen mi satılan mı sorusu akla gelir. Eğer talebin çokluğu belirginleşirse para ile özelleşir, billurlaşır. Para işleri, sonuç itibarıyla toplumsaldır. İlişkileri çözer yeniden tasarlar ve kendisi ilişkinin asli unsuru olur. Yani kişisel ilişkiden çıkar nesnel ilişkiye geçer. Metanın satın alınma bağımlılığıyla araya mesafe koyduğu nesne alış verişi konumu. Yani onun üstünden manipülasyon, kışkırtma, hayali iştahlar yaratmada bir çıkarı vardır (Harvey,2014:122).

Görsel algının çerçevesine giren görüntünün ne maksatla üretildiğini, analiz etmeden tüketilmesiyle ikna olan aklın karar verme yetisi, kolektif bellekte var olan algı-verisinin nesnelleştirmesiyle tamamlanır. “Sürü psikolojisi” denilen anlam yükleme, ortak belleğin sorgusuz kolektif eylemini

açıklar. Algı-verisi ile bellek normu arasındaki görsel sürekliliğin her kopuşu, ikisini bağlayan dinamikleri de kesintiye uğratar (Arnheim, 2015:115). Aklın duvarına yapışan istendik algı, olağanüstü bir durum olmadan buradan aşağıya indirilemez. Algılanan gerçeğin kendisi değil, algılamaya hazır hale getirilen gerçeğin simülasyonu olsa bile görsel bellekte depolanır. Algı ile bellek arasındaki en yararlı ve en yaygın etkileşim, görülen şeylerin tanınması sırasında gerçekleşir. Geçmişte kazanılan görsel bilgi, görüş alanında ortaya çıkan bir nesnenin ya da eylemin doğasını fark etmeye yardımcı olmakla kalmaz; ayrıca mevcut nesneye, topyekun dünya görüşümüzü oluşturan şeyler sistemi içinde bir yer tayin eder. Örneğin fabrikaya, gemilere, makineye vb. verdiğimiz kadın isimleri gibi.

Yenidünya düzeni, görsel algılama ve ona konu olan algı-verisini kontrol etmeye bu nedenle önem verir. Aşırı estetikleşmenin altında yatan gerçek; görsel belleğin cisimleştirilmiş yaşamı kotlamak ve bu tarif üzerinden hayatı yeniden inşa etmek ve yeni algılamalar yaratmaktır. Neoliberal politikalar, metalaşma süreci içerisinde bu ve buna benzer projelerden çok iyi beslendi. Yeni tip sömürgeleşme programı ile, görsel bellekte imaj yaratmak ve alışkanlıkları yöneterek yeni tüketici tipi yaratmayı başardı. Küresel düzen, yeryüzünün tamamı olmasa da büyük bir alanı halen kontrolü altında tutmaktadır. Estetikleşme güzelleşmenin ötesinde, sosyal yapıyı dönüştürmeye yönelik politik felsefesi örtük, kendisi vitrinde olan bir projedir. Tüketim araçları sahada bu projenin tüm detaylarını çözerek görevlerini yapar. Moda ve reklam dünyası, verilmek istenen algı-verisinin etrafını boşaltır, konu merkeze çekilir diğer tüm detaylar imaja çalışır ve görsel belleğin ihtiyacı karşılanır. Düşünceden ayrılmış optik algılama, tüketim nesnesi karşısında şartlanmış olarak hareket eder. Belki burada en saf, en masum olan algı-verisine takılı kalan bizler, yani tüketicilerdir. Merkeze alınan nesne yani “Meta” kendine bağımlılık yaratacak her türlü albeniyi tasarruf etmiş alım potansiyeline sahiptir. Marx’ın modernist estetiğin altında yatan asıl olanın “Meta” olduğunu ve bunun “Gizemli bir şey” olduğunu dile getirir. Çünkü meta hem bir kullanım aracı hem de bir mübadele aracıdır (Harvey,2014:59).

Metalaşan piyasa düzeninde değişim değerinden para kazanmak, planlı üretim ekonomilerinin hareket kabiliyetini devre dışı bırakarak özelleştirilmelerini dayatmıştır. Paradan para kazanmanın sosyal ayağı olmadığı için, yeryüzünde insanlar üretim dışına itilmişlerdir. İnsanların yer değiştirmelerini zorunlu kılan bu nedenler, bölgelerinde dayatılan postmodern kültür baskısı sebebiyle, yerel kültürün geleceği tehlike altındadır. Melezleşen bir kültürün varlığına aracı olmaya zorlanan yerel kültürün akıbeti, postmodern kültür içinde eriyerek kendini sonlandırmasıyla bitecektir. Evrenselin içinde mutlak hakikati temsil eden uluslara ait kültürün tüm doğrularının, postmodern üst kültürün doğrularıyla yer değiştirmesi istenir. Eğer başarı sağlanırsa artık bu kültürün doğduğu coğrafyaya tekrar geri dönmesi mümkün olmayacaktır.

Kültürün doğmasına vesile olan tikellik ve onun evrim süreci, postmodern meta kültürünün tepeden inme dayatmacı anlayışıyla yeniden biçimlenirken, mevcut kültürün, kültür aktarımının varlığı da anlamını yitirecektir. Evrensel ve tikel arasındaki Hegel’ci ilişki, Hobbes ve Rousseau’nun egemenlik teorisiyle, Smith’in değer teorisini yeterli ve işlevsel terimleriyle bir araya getirir. Modern Avrupa egemenliği kapitalist egemenliktir; sermayenin gelişmesiyle bağlantılı olarak bireysellik ve evrensellik arasındaki ilişkiyi üstten belirleyen bir yönetim biçimidir (Negri, 2015:105).Bütün bu gelişmeler; batının içinde oyun kurucu olarak bulunduğu postmodern kültürün; siyasi, ekonomik ve kültürel ayağının sahadaki izdüşümüdür. İdrak edilmesi ve anlaşılması büyük ölçüde karartılan bu sürecin olgunlaşması, postmodern araçların tüm gücüyle yönetilmektedir, gerektiğinde ikna edici, gerektiğinde tehdit olarak ya da yerinde müdahale edilerek.

Resim:2. “Geride kalanlar”, Suriye iç savaşını konu alan bir çalışma(Ergün, 2014: Algının Efendisi Sergisi).

İnsan hakları savunuculuğu yapan, büyük oyun kurucu egemen güç, haksızlığa müdahil olmak için sahaya inme kararı aldığı(!) insanlık büyük bir beklenti içine girmedi. Çünkü muhalifleri silahlandırmış, devletin cisimleştirme iddiasında olduğu halkın karşısına başka bir halk koymuştu. Yeni etnik savaşların kurbanı olan halkların, yıkılmış evlerinden kovulan bireylerin, tecavüz edilmiş kadınların ve katledilmiş erkeklerin haklarına dönüştü. Bu insan, her türlü biçimsel hukuk normunun ötesinde, hakları ya bir hiç ya da hiçbir hakkı olmayanların mutlak haklarına dönüşmüş durumdadır (Ranciere, 2012: 116). Lyotard'ın altını çizdiği “insan olarak insanın çıplak hakkı olmaz” argümanı, Burke'ün, Marx'ın, Hannah'ın “yurttaş” kavramında insanın hakkı olacağı düşüncesinde birleşir. Ulus-Devletin çatısı altında anayasal güvenceye kavuşmuş yurttaşın hakları, küresel güç tarafından yeniden tanımlandığından mevcut haklar yok hükmündedir. Kendini egemen olarak gören küresel oyuncu, kendi dışında olanı, insan haklarını araştırma ve tartışma alanı olarak görür. Elinde bir araç olarak kullanılan “insan hakları” kavramı, algı-verisinin en etkili malzemesi ve siyasi bir silahıdır. Şimdi amaçlarla araçların tartışıldığı klasik çerçevenin içinde değiliz. İnsan hakları, hak ile olgu ya da neden ile sonuç gibi, ayrımsızlığın içinde erimektedir. Artık terörün şerrinin karşısına konulan şey, var olanın muhafazasından, yani felaketin radikalleşmesinden gelecek bir kurtuluş beklentisinden ibarettir (Ranciere, 2012: 117).

Ulus devletin altını oyan küresel politikaların kültür ayağını oluşturan postmodernizm, algı-verisi sayesinde, yeni toplum inşasında hatırı sayılır bir görev icra eder. Sınıf çelişkisinin ve sömürünün bütün izleri nesneden silinmiş mesela ekmekte sömürünün parmak izlerini göremezsiniz. Nerede üretildiğinin önemli olmadığı metanın, kimin tükettiğine bakılmaksızın, artı değer kimin cebine aktarıldığının gözden kaçırıldığı bir zaman aralığı söz konusudur. Güzel hayat vurgusu yapılarak, görsel belleğin cazip malzemesi olan tüketim ve buna bağlı estetikleşme kültürü, toplumda nihilist bir ruh oluşturma gayreti içinde çalışmasını sürdürüyor. Bu nedenle açıktan halkın üzerine tüm güçleriyle abanmaktadır. Toplumlara acı reçeteyi sunarken; insan doğası ya da hakiki benlik diye bir şey olmadığını ve hayatın amacının sonsuz bir yeni tecrübeler, değerler ve sözcük dağarı arayışı olduğunu varsayan eğilimlere yaslanır (Featherstone, 2013:218).

Ulus-devlet varlığının tartışmaya açıldığı bir ortamda, yurttaşın politik tartışmanın dışında kalmayı yeğlemesi, hakimiyet ve bütünlük gibi kendi egemenlik gücünü, küresel hegomonik gücün inisiyatifine terk etmiş olarak kabul edilir. Neoliberal politik uygulamalar; ulus-devletin içini boşaltmak, halkın devletine kötü, beceriksiz ve güçsüz gözle bakması algısı yaratmak, zamanı gelince bir fiske ile yıkılmasına ayar vermek üzere plan yürümektedir. “Zayıf devletler” sınıfına dahil olan ama hala devlet olarak kabul edilen bu devletlerin görevlileri; küresel sermayenin istekleri doğrultusunda, kendi kurumlarını tahrip etmek, mevcut kültür ortamını sabote ederek parçalamak, sosyal dokuyu piyasa ekonomisine hazırlamak için görev verilmiştir. İdarecinin yapacağı işlerin başında, kapıları ardına kadar açmak ve ulusal ekonomik politikaya dair her türlü düşüncüyü terk edip, uysallıkla küresel şirketlerin isteklerini yerine getirmek suretiyle ayakta kalılabileceğini kendi halkına söylemektir (Bauman, 2016:79).

Radikal bir Latin Amerikalı siyaset analistinin isabetli tespitlerine bakıldığında; Küreselleşme sahnesine çıktığında devlet striptiz yapmaya başlar. Gösterinin sonunda üzerinde yalnızca çıplak acil ihtiyaçları, yani baskı güçleri kalır. Maddi temeli tahrip olmuş, egemenliği ve bağımsızlığı iptal edilmiş, politik sıfatı silinip kaybolmuş ulus devlet, mega şirketlerin basit bir güvenlik birimi haline gelir (Bauman, 2016:77).

Resim:3. Afrika'nın Batı sömürsünde olduğuna dikkat çeken bir çalışma.(Ergün, 2013: Cassel Dökumanto Sergisi, özel arşiv)

Aslında zayıf ulus devletlerin durumlarına bakıldığında, küreselleşme baskısı karşısında kendilerini savunacak ne kaynağı nede maddi güçleri kalmıştır. Bu devletlerin göçmeleri için bir gün yeterlidir. Ancak yıkılan enkazın altında kalmaktan korkulduğu için proje; zamana yayılarak farklı politikalarla amaca gidilmektedir. Düzenli başıbozukluk, terör ve istikrarsızlık politikalarıyla zayıflatılan devletlerin karşısına kurtarıcı olarak çıkmanın daha iyi bir politika olduğu aşikardır. Bölgeleri yeniden şekillendirmeyi dayatan emperyalist akımın, bu ince politikalarından bir sonuç alması muhtemel görünmüyor olsa da her artı gün lehinedir.

Kısaca, Batı'nın otoritesini dünyanın geri kalanına dayatmasına aracılık eden serbest pazar ekonomisi ve onun süreci yönetme işlemleri, kendi topraklarında, giderek daha şüpheli hale gelen, kuşkucu bir kültürün ortaya çıkmasına ve bu da küresel işlemlere meşruluk maskesi kazandırmak için gerekli olan tinsel otoritenin yok olmasına neden olmaktadır (Eagleton, 2011:87). Gerçek şu ki; dünya kamuoyu küreselleşme masalının ne olduğunu idrak etmiş durumdadır. Boudrillard, Postmodern kültürü "Dışkı kültürü" olarak tanımlar. Postmodern kültür; gösterilenden çok, gösterene, etikten çok estetiğe, mesajdan çok araca vurgu yapar. Hassan'ın modernizm ile Postmodernizmi karşılaştırdığı listeye bakıldığında; form-**antiform**, tasarım-**raslantı**, sanat nesnesi/bitmiş yapıt-**süreç/performans/happening**, kök-**yüzey**, anlatı-**anlatı karşıtı**,belirti-**arzu**, belirlenmişlik-**belirsizlik**,mevcudiyet-**yokluk**, merkezlenme-**dağılma** gibi kategoriler olarak belirler (Harvey,2014:59).

KAYNAKÇA

- Arnheim, R. (2015). Görsel Düşünme, Metis Yayınları, 4. Basım, İstanbul
- Bauman, Z. (2016). Küreselleşme, Ayrıntı Yayınları, 6. Basım, İstanbul.
- Çerņışevskiy N.G. (2012). Sanatın Gerçeklikle Estetik İlişkisi, Evrensel Yayınevi, İstanbul.
- Eagleton, T. (2011). Kültür Yorumları, Ayrıntı Yayınları, 2. Basım, İstanbul.
- Featherstone, M. (2013). Postmodernizm ve Tüketim Kültürü, Ayrıntı Yayınları, 3.Basım, İstanbul.
- Ergün, D. (2016). Haberler Com. Görsel Basın.
- Harvey, D. (2014). Postmodernliğin Durumu, Metis Yayınları, 7. Basım, İstanbul.
- Negri, M.H.A. (2015). İmparatorluk, Ayrıntı Yayınları, 8.Baskı, İstanbul.
- Ergün, D. (2014). Algının Efendisi Sergisi, özel arşiv, İzmir
- Ranciere, J. (2012). Estetiğin Huzursuzluğu, İletişim Yayınları, İstanbul.
- Ergün, D. (2013). Cassel Dökumanto Sergi, özel arşiv, Cassel, Almanya